

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214206324
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1214206324.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: O. V., I.. XX. XX. XXXX, Z. Y. Č.. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Gabriel Almáši, spol. s r. o., IČO: 36 856 592, Šumavská ul. č. 3, Bratislava, proti žalovanej: W.. Z. N., I.. XX. XX. XXXX, Z. Z. U.. Č.. XX, Z., zastúpená: Advokátska kancelária JANČO A PARTNERI, s. r. o., IČO: 36 367 524, Štúrova ul. č. 13, Bratislava, o zaplatenie istiny 13. 000 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. októbra 2020, č. k. 51C/66/2014 - 481, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 13. 000 eur s príslušenstvom, titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 126 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 454, § 456, § 457, § 458 ods. 1 veta prvá, § 458 ods. 2, 3, § 628 ods. 1, 2, § 630, § 657 Občianskeho zákonníka a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, nakoľko žalobca bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal také skutkové okolnosti, na základe ktorých by mu mohol vzniknúť voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že sa v prvom rade musel zaoberať otázkou, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v prejednávanej veci ide (§ 451 ods. 2 a nasl. Občianskeho zákonníka), keďže odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení nevymedzil, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia by v danej veci malo ísť, keď vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu, ako aj z výsledkov vykonaného dokazovania, je možné dospieť k záveru, že v danej veci nemôže ísť o prípad bezdôvodného obohatenia predstavujúceho majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, nakoľko pre tento prípad je podstatným znakom to, že ten kto plnil, si nebol vedomý toho, že na plnenie nie je povinný alebo, že plnil tomu, kto nebol oprávnený toto plnenie prijať, a nakoľko žalobca tvrdil, že on zaplatil predávajúcemu kúpnu cenu za žalovanú, neprichádza do úvahy, že by nevedel, že na plnenie nie je povinný a v danom prípade sa plnilo predávajúcemu, ktorý bol oprávnený toto plnenie aj prijať. Poukázal na skutočnosť, že rovnako neprichádza do úvahy ani plnenie z neplatného právneho úkonu, pre ktoré je podstatné, že právny úkon zakladajúci právo na plnenie (kúpna zmluva) síce existoval, ale bol neplatný (platnosť kúpnej zmluvy nikto v konaní nespochybnil) a neprichádza do úvahy ani plnenie z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, nakoľko v tomto prípade ide napr. o situácie, kedy bola prijatá záloha na zaplatenie podľa zmluvy, ktorej plnenie sa neuskutočnilo, alebo môže ísť o plnenie zo zmlúv, od ktorých sa odstúpilo, rozvázovacie podmienky a pod. a v prejednávanej veci nejde ani o prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Uviedol, že vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu, by na prejednávanej veci bolo možné aplikovať ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka,

ktoré upravuje skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v prípade, kedy sa bezdôvodne obohatil ten, za koho bolo plnené, čo mal podľa práva plniť sám, keď bezdôvodné obohatenie v takomto prípade nespočíva vo zväčšení majetku povinného subjektu (žalovanej), ale v tom, že sa jej majetkový stav nezmenší v dôsledku toho, že jej dlh bol splnený treťou osobou (žalobcom), pričom tento dôsledok nastáva k okamihu, kedy predávajúci ako veriteľ plnenie prijme s tým, že existencia právnej povinnosti, ktorá môže vyplývať zo zákona, zo zmluvy či inej právnej skutočnosti, je preto nevyhnutným predpokladom nároku podľa § 454 Občianskeho zákonníka, nakoľko bez nej by takto definovaný prospech povinnej osobe nevznikol a táto právna povinnosť musí existovať k okamihu, kedy je subjektom, ktorý za iného plní, plnenie poskytnuté (citované z uznesenia NS ČR sp. zn. 30 Cdo 1213/2007). Uviedol, že táto právna povinnosť v danom prípade vyplývala z kúpnej zmluvy, keď žalobca tvrdil, že to bol on, kto predávajúcemu namiesto žalovanej (ako kupujúcej) uhradil kúpnu cenu za motorové vozidlo z vlastných finančných prostriedkov, a tak teda plnil za žalovanú kúpnu cenu, ktorú mala žalovaná ako kupujúca predávajúcemu plniť sama s tým, že kúpnu zmluvu podpísal za žalovanú on a pri jej podpise predávajúcemu zaplatil kúpnu cenu zo svojich prostriedkov, ktoré si predtým vybral z banky a žalovaná tvrdila, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísala ona osobne a pri jej podpise ona sama zaplatila predávajúcemu kúpnu cenu zo svojich peňažných prostriedkov, ktoré získala na základe zmluvy o pôžičke. Poukázal na skutočnosť, že tvrdenie o tom, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísal žalobca, potvrdzoval výpoveďou svedok V. Š., ktorý vypovedal, že on bol predávajúcim predmetného motorového vozidla, inzeroval jeho predaj a žalobca mu volal, že má záujem s tým, že žalobca si pozrel vozidlo, spísala sa kúpnopredajná zmluva, ktorú vystavil spolu s príjmovým dokladom na žalovanú, ktorá z auta ani nechcela vystúpiť, žalobca sa jej pýtal, či chce to auto, na čo mu povedala, keď chceš ty, tak ho kúp. Vo vzťahu k tejto svedeckej výpovedi poukázal na rozpory už v samotnom jej obsahu, kedy tento svedok najskôr tvrdil, že žalovaná nechcela vystúpiť z vozidla, v ktorom prišla, následne však na otázku súdu svedok odpovedal, že žalovaná z auta vystúpila, dokonca uviedol, že si myslí, že si do kupovaného auta aj sadla a potom povedala žalobcovi, že keď chce, nech ho kúpi, keď rovnako je v rozpore s jeho tvrdením aj odpoveď tohto svedka na otázku právneho zástupcu, na ktorú svedok odpovedal: „Pokiaľ ide o kúpnu zmluvu, jej predmetom bolo výlučne auto. Náhradné diely som už riešil so žalobcom, tie tam zahrnuté neboli, toto žalovaná vôbec neriešila.“, pričom nie je zrejmé, čo riešila žalovaná, ak nie kúpu motorového vozidla, keďže predmetom stretnutia a rokovania bola len a práve kúpa motorového vozidla a náhradných dielov, ktoré riešil so žalobcom. Poukázal na to, že tvrdenie svedka V. Š. o tom, že žalovaná z auta vystúpila a sadla si do kupovaného auta je v rozpore so svedeckou výpoveďou svedka F. F., ktorý vo svojej svedeckej výpovedi pred súdom uviedol, že žalovaná podľa neho z auta vôbec nevystúpila (ale už sa presne nepamätá), podľa neho to trvalo 15 minút, prišlo sa, počkalo sa, odchádzalo sa, avšak obsah oboch týchto svedeckých výpovedí je najmä v rozpore so závermi Znaleckého posudku č. 11/2020, podľa ktorého podpis na kúpnej zmluve zo dňa 06. 04. 2013, ktorej zhodnú verziu predložili obe strany súdu, je podpisom žalovanej a podporujú jej výpoveď, ktorá od začiatku tvrdila, že bola prítomná pri podpise kúpnej zmluvy a zaplatila kúpnu cenu. Vo vzťahu k zmluve predloženej predávajúcim V. Š. pre účely znaleckého dokazovania poukázal na to, že predmetná zmluva sa nezhoduje so zmluvou, ktorú v rovnakej podobe predložili obe strany (teda nielen žalovaná, ale aj samotný žalobca) v priebehu konania ako zmluvu, ktorá bola uzavretá, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla, keď rozdiel medzi zmluvou predloženou stranami sporu a zmluvou predloženou predávajúcim je práve v podpise na strane kupujúcej. Poukázal na skutočnosť, že sám žalobca na pojednávaní konanom dňa 05. 12. 2014 predložil k nahliadnutiu originál kúpnej zmluvy (fotokópia žurnalizovaná na č. I. 59 spisu, a bol to teda práve žalobca, ktorý sám na pojednávaní doručil a predložil kúpnu zmluvu, ktorej originál si ponechal a z takto predloženého originálu kúpnej zmluvy vyhotovil kópiu, pričom žiadna zo sporových strán tento postup nenamietala a s takýmto postupom súhlasili, čo je zachytené aj v zápisnici. Poukázal na skutočnosť, že rovnakú kúpnu zmluvu (v časti podpisu kupujúcej), ako predložil žalobca, predložila žalovaná znalcovi za účelom skúmania pravosti jej podpisu na strane kupujúcej a z výsledkov tohto znaleckého dokazovania (znalecký posudok č. 11/2020) jednoznačne vyplynulo, že podpis na tejto kúpnej zmluve je podpisom žalovanej, a preto sú dané znalecké závery v rozpore s výpoveďami oboch svedkov, nakoľko svedok V. Š. vypovedal, že zmluvu podpísal namiesto žalovanej žalobca a svedok F. F. dokonca tvrdil, že žalovaná ani len nevystúpila z auta, v ktorom prišli. Vo vzťahu k zmluve, ktorú doručil predávajúci V. Š. uviedol, že takáto kúpna zmluva nebola nikdy ani jednou zo strán sporu súdu predložená v priebehu konania ako kúpna zmluva, ktorú by strany sporu uzavreli a ktorú podpísali, a preto pri svojom rozhodovaní neprihliadal na závery znaleckého posudku č. 8/2019, keď rozpor v podpisoch na predložených zmluvách žalobca nevysvetlil a ani nenavrhol k tejto otázke doplniť dokazovanie. K peňažným prostriedkom určeným na zaplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo uviedol, že na základe vykonaného dokazovania bolo v

konaní preukázané, že obe strany sporu v rozhodnom období disponovali peňažnými prostriedkami potrebnými na zaplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, keď žalobca preukázal, že si niekoľko dní pred uzavretím kúpnej zmluvy z banky vyzdvihol peňažné prostriedky vo výške zodpovedajúcej kúpnej cene a žalovaná preukázala, že mala k dispozícii peňažné prostriedky na kúpu motorového vozidla, ktoré jej boli poskytnuté ako pôžička od švagra R. V. Š., ktorý poskytnutie pôžičky a aj jej účel potvrdil vo svojej výpovedi. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že v prípade svedka R. Š. ide o blízku osobu a teda ide o zaujatého svedka, na výpoveď ktorého by nemal prihliadať, súd prvej inštancie uviedol, že existencia blízkeho vzťahu bez ďalšieho nemôže byť dôvodom na spochybňovanie jeho výpovede (uvedené tvrdenie by sa potom mohlo vzťahovať aj na výpoveď svedka F. F., ktorý je kamarátom žalobcu), keď spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a strán sporu iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy je jediným dostupným dôkazom práve iba výpoveď účastníkov konania, či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, či tvrdení strán sporu v priebehu konania (por. nález Ústavného súdu SR z 09. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014 - 29), a vzhľadom na to, že v konaní zo strany žalobcu, okrem tvrdenia príbuzenského vzťahu medzi svedkom a žalovanou (švager - švagriná), neboli uvedené žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by spochybnili výpoveď tohto svedka, pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z jeho výpovede, ktorého osobu považoval za dôveryhodnú a jeho výpoveď za objektívnu a pravdivú. Uviedol, že nakoľko práve žalobcu zaťažovalo v konaní dôkazné bremeno skutkových tvrdení, tak to bol predovšetkým žalobca, ktorý musel bez pochybností preukázať, že to bol on, kto za žalovanú uhradil kúpnu cenu a že túto kúpnu cenu uhradil z vlastných finančných prostriedkov, avšak vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, keď svedecké výpovede svedkov o podpise zmluvy a zaplatení kúpnej ceny žalobcom boli spochybnené závermi znaleckého dokazovania uvedenými v znaleckom posudku č. 11/2020 a žalobca nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov, po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, tak osobitne ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že nie je možné potvrdiť ani vylúčiť pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu a z uvedeného dôvodu, keďže pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu v konaní nebola bez pochybností dokázaná, nebolo možné v konaní rozhodnúť v jeho prospech. Poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na viaceré skutkové tvrdenia žalobcu sa musel v konaní zaoberať aj právnym posúdením jeho nároku ako práva na vrátenie daru (§ 628 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda, či nedošlo medzi žalobcom a žalovanou k uzavretiu darovacej zmluvy), prípadne ako práva na vrátenie pôžičky (§ 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda či medzi nimi nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke) a poukázal na výpoveď žalobcu v konaní s tým, že by z jeho skutkových tvrdení bolo možné dospieť k záveru, že jeho úmyslom bolo predmetné motorové vozidlo žalovanej darovať, avšak v konaní sa nedomáhal vrátenia daru, resp. peňažného plnenia zodpovedajúceho hodnote daru, keď na jeho strane predovšetkým absentuje prejav vôle na vrátenie daru, spočívajúci vo výzve na jeho vrátenie a k takejto výzve ani v priebehu celého konania pred súdom nedošlo. Uviedol, že k platnosti právneho úkonu darcu smerujúceho k vráteniu daru je z hľadiska jeho určitosti nevyhnutné, aby v ňom darca celkom zreteľne a jednoznačne uviedol tie konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným voči nemu alebo členom jeho rodiny s tým, že úkon darcu smerujúci k vráteniu daru môže byť obsiahnutý priamo v žalobe, avšak aj v nej musí žalobca dostatočne presne, určito a konkrétne opísať skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že vychádzajúc z obsahu skutkových tvrdení prednesených žalobcom v žalobe ako aj v priebehu celého konania, dospel k záveru, že pokiaľ by predmetné motorové vozidlo malo predstavovať dar žalobcu žalovanej, vzhľadom na absenciu zákonných predpokladov upravených v § 630 Občianskeho zákonníka (absencia zákonných dôvodov na vrátenia daru a absencia výzvy), by v danom prípade nedošlo k zániku darovania a v prípade, ak by motorové vozidlo predstavovalo dar žalobcu žalovanej, je toto vozidlo, resp. jeho predajom získané finančné prostriedky, naďalej vlastníctvom žalovanej a žalovaná nie je preto povinná žalobcovi finančné prostriedky získané jeho predajom vydať. K tvrdeniu žalobcu v jeho výpovedi, že si kúpil nové auto a chcel kúpiť auto aj žalovanej, ona najskôr nechcela, potom povedala, že dobre s tým, že mu peniaze potom vráti, ale toto neriešili, mali vtedy iné veci na riešenie a zo začiatku sa dohadovali, že mu tie peniaze zaplatí, a on sa tým nezaoberal, prvoinštančný súd uviedol, že vzhľadom na obsah týchto tvrdení žalobcu skúmal, či medzi žalobcom a žalovanou nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko však v konaní nebolo preukázané, že by na strane žalobcu a žalobkyne existovala akákoľvek vôľa smerujúca v rozhodnom období k uzavretiu zmluvy o pôžičke a nebolo preukázané, že by došlo v tejto otázke

medzi nimi k akémukoľvek konsenzu, a najmä nebolo preukázané, že by žalobca odovzdal žalovanej akékoľvek finančné prostriedky, dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, a preto žalovaná nie je povinná vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 13. 000 eur ani z titulu pôžičky. Vo vzťahu k prípadnej inej nožnej právnej kvalifikácii uplatneného nároku dodal, že je viazaný skutkovými tvrdeniami uvedenými žalobcom v žalobe a nemôže priznať žalobou uplatňovaný nárok na inom skutkovom základe (teda na základe iných podstatných skutkových tvrdení) než ako ich žalobca vymedzil, a to na rozdiel od právnej kvalifikácie, ktorá je vecou súdu, ktorý môže zmeniť a posúdiť uplatňovaný nárok (teda iným právnym titulom) ako ho označuje žalobca, avšak len v prípade, ak je to na základe opisu podstatných skutočností uvedených v žalobe možné, keďže platí, že pokiaľ by zmena právnej kvalifikácie žaloby súdom znamenala súčasne aj zmenu skutkového opisu žaloby bez návrhu strany sporu (a bez predchádzajúceho rozhodnutia o takomto návrhu), nie je prípustná. Súd prvej inštancie posúdením tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, že žalovanej žalobca neposkytoval pôžičku a ak by predmetné vozidlo mala žalovaná stále v držbe, žalobca by požadoval vrátenie tohto vozidla, nakoľko ho však žalovaná speňažila, žiada vydanie bezdôvodného obohatenia, uviedol, že by v danom prípade potom malo ísť o reivindikačnú žalobu na vydanie hnutelnej veci, ktorú neoprávnene zadržíava žalovaná a keďže sa v súčasnosti táto hnutelná vec (auto) u žalovanej nenachádza, požaduje žalobca namiesto vydania hnutelnej veci vydanie peňažného plnenia, ktoré zodpovedá obstarávacej cene tejto hnutelnej veci (13. 000 eur ako kúpna cena za predmetné vozidlo v zmysle uzavretej kúpnej zmluvy), nakoľko však v konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalovaná predmetné motorové vozidlo predala, je nepochybné, že v prejednávanej veci neprichádza do úvahy jeho vydanie, ale poskytnutie peňažnej náhrady zodpovedajúcej obstarávacej hodnote tohto motorového vozidla, ktorá bola stranami sporu zhodne určená na sumu 13. 000 eur (táto cena nebola sporná). Poukázal na to, že základným predpokladom žaloby na vydanie veci teda je, že iná osoba (teda žalovaná) neoprávnene, t. j. bez právneho dôvodu, zadržíava vec patriacu vlastníkovi (žalobcovi) a súčasne mu ju odmieta vydať, pričom aktívna legitímácia patrí vlastníkovi, ako však vyplýva z vyššie uvedeného, základným predpokladom na to, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 13. 000 eur, ktorá suma predstavuje hodnotu veci (motorového vozidla), ktorej vydanie už nie je možné, je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému vozidlu, nakoľko sa však žalobcovi, napriek vykonaniu dokazovania všetkých ním predložených a označených dôkazov, nepodarilo preukázať, že predmetné motorové vozidlo bolo jeho vlastníctvom, nebolo potom možné žalobcovi priznať právo na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy 13. 000 eur, ktorá suma by mala predstavovať peňažné plnenie zodpovedajúce obstarávacej cene hnutelnej veci (ktorej vydanie vzhľadom na jej predaj tretej osobe už nie je možné), keďže neboli splnené základné zákonné predpoklady na jej vydanie podľa § 126 Občianskeho zákonníka, a to vlastnícke právo žalobcu a protiprávne zadržíavanie veci žalovanou. Uviedol, že samotný žalobca nespochybnil v konaní vlastnícke právo žalovanej k predmetnému vozidlu a ani netvrdil, že by nebola oprávnená toto vozidlo užívať (prípadne predať) s tým, že žalovaná bola od začiatku zapísaná ako vlastníčka a držiteľka motorového vozidla v evidencii motorových vozidiel vedenej Dopravným inšpektorátom, za motorové vozidlo uhradila zákonné a havarijné poistenie, keď žalobca tieto skutočnosti nikdy nenamietal a ani nespochybnil, a žalovaná predmetné vozidlo nerušene užívala a následne ho aj predala, teda sa jednoznačne po celý čas správala ako vlastníčka motorového vozidla. Poukázal na skutočnosť, že na druhej strane žalobca počas celej tejto doby nikdy žalovanú nevyzval, aby mu predmetné vozidlo vydala z dôvodu, že ho užíva bez právneho dôvodu a žalobca nikdy netvrdil, že by žalovaná neoprávnene toto vozidlo zadržíavala, resp. na základe výzvy žalobcu ako vlastníka vozidla odmietla jeho vydanie s tým, že ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a bolo uvedené vyššie, žalobca v konaní bez pochybností nepreukázal ani pravdivosť skutkových tvrdení týkajúcich sa uzavretia kúpnej zmluvy a zaplatenia kúpnej ceny. Uviedol, že vzhľadom na obsah zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, sa zaoberal aj vyhodnotením výpovede žalovanej, keď odvolací súd poukázal na to, že bolo povinnosťou prvoinštančného súdu vysvetliť konanie žalovanej, ktorá na jednej strane tvrdila, že o kúpu vozidla záujem nemala a na strane druhej na kúpu pre ňu nepotrebnú veci si od svojho švagra požičala sumu 15. 000 eur (po uzavretí kúpnej zmluvy, údajne sumu 2. 000 eur svedkovi vrátila), t. j. sumu nesporne presahujúcu obvyklú mieru a poukázal na tvrdenie žalovanej, že motorové vozidlo je jej vlastníctvom a odcitoval jej výpoveď, z ktorej vyplýva, že v tom čase motorové vozidlo nepotrebovala, keďže jej otec umožnil užívať jeho motorové vozidlo, nakoľko však žalobca uviedol, že ide o dobrú ponuku, požičala si finančné prostriedky od R.. V.Y. Š. s tým, že vozidlo išli kúpiť so žalobcom a ešte jednou osobou preto, aby im pomohol s odvozom tohto vozidla, pričom si vozidlo prezrela, páčilo sa jej a technickú stránku ponechala na žalobcu, nakoľko on mal v tom čase autoservis a keďže jej kúpu odporučil, podpísala kúpnu zmluvu a odovzdala finančné prostriedky s tým, že uvedenú skutočnosť, že žalovaná sa napokon

rozhodla, že si kúpi predmetné vozidlo nepriamo potvrdzuje aj výpoveď samotného žalobcu, v ktorej uviedol: „ja som si kúpil nové auto a chcel som kúpiť auto aj žalovanej, ona najskôr nechcela, potom povedala, že dobre s tým, že mi peniaze potom vráti, ale toto sme neriešili, mali sme vtedy iné veci na riešenie“. Uviedol, že z výpovede žalovanej teda vyplýva, že spočiatku auto nechcela, avšak keďže jej žalobca tvrdil, že ide o výhodnú kúpu a kúpu jej odporučil, rozhodla sa požičať si peniaze a vozidlo si kúpiť. Vo vzťahu k tvrdeniu odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, že neposúdil ani navzájom si odporujúce tvrdenia žalovanej, ktorá vo svojom vyjadrení k žalobe (zo dňa 08. 08. 2014, vid' č. 1. 16 spisu) uviedla, že vozidlo si kúpila sama a výlučne z vlastných prostriedkov a na pojednávaní dňa 10. 10. 2014 už tvrdila, že si financie na jeho kúpu požičala, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaná vo svojom podaní vyhotovenom právnom zástupcom zo dňa 08. 08. 2014 (č. I. 16 - 18) uviedla, že vzhľadom na prevzatie právneho zastúpenia krátko pred uplynutím času na vyjadrenie určenej súdom a vzhľadom na nedostatok času na prípravu kvalifikovanej obhajoby realizovanej s odbornou starostlivosťou, predkladá vyjadrenie, vo forme a rozsahu, ktoré nemá za cieľ vyčerpávajúcym spôsobom sa zaoberať každým jednotlivým tvrdením žalobcu, keď úmyslom právneho zástupcu žalobcu bolo doručiť v krátkej dobe plnohodnotné vyjadrenie podložené dôkaznými prostriedkami a návrhmi na výsluch svedkov a to na pojednávaní nariadenom na termín 10. 10. 2014, pričom žalovaná svoje vyjadrenie a návrhy na doplnenie dokazovania na pojednávaní konanom dňa 10. 10. 2014 aj doplnila, kedy uviedla, že prostriedky na kúpu motorového vozidla nadobudla na základe pôžičky, pričom zároveň navrhla výsluch svedka R.. V. Š., ktorý jej túto pôžičku mal poskytnúť, z dôvodu ktorého nepovažoval tvrdenia žalovanej za tvrdenia, ktoré by si navzájom odporovali, nakoľko mal za to, že žalovaná vysvetlila a preukázala pôvod peňažných prostriedkov a možnosť v rozhodnom čase s nimi disponovať. Poukázal na skutočnosť, že zmluvou o pôžičke jej boli veriteľom (R.. V. Š.) prenechané peňažné prostriedky ako pôžička, ktoré sa stali jej vlastníctvom, a žalovaná ich ako vlastné finančné prostriedky mohla použiť napr. na zaplatenie kúpnej ceny za predmetné vozidlo, z dôvodu ktorého nevidel rozpor v tvrdeniach žalovanej, ktorá uvádzala, že si vozidlo kúpila z vlastných prostriedkov, nakoľko aj peňažné prostriedky získané pôžičkou sa ich prevzatím stali jej vlastníctvom. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 256, § 262 ods. 2 C. s. p. a vecne úspechom žalovanej v konaní v časti o vydanie hnuiteľných vecí, kde žalobca na pojednávaní konanom dňa 08. 03. 2017 zobral žalobu späť v časti o vydanie hnuiteľných vecí pod položkou č. 1 až 10 (z celkového počtu 12-tich položiek) bez uvedenia dôvodu (teda žalobca procesne zaviniel zastavenie konania) a rovnako mala žalovaná úspech aj v časti konania o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 13. 000 eur, kde bola úspešná v plnom rozsahu a nakoľko mala úspech v podstatnej časti žalobou uplatneného nároku, priznal jej proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne v samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), a h) C. s. p. a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietol nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré je úzko späté s ostatnými dôvodmi odvolania a pretavilo sa aj v nesprávnosti výrokovej časti rozsudku. Uviedol, že na základe doterajšieho konania považuje svoju žalobu za dôvodnú a poukázal na ods. 18 zrušovacieho uznesenia odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že nemusí preukazovať vlastníctvo k veci, ale to, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie. Poukázal na skutočnosť, že preukázal, že zaplatil kúpnu cenu za vozidlo prostredníctvom svedkov F. F. Š. a výber hotovosti (k tomu vid' ods. 23 a 26 zrušovacieho uznesenia) a na strane druhej žalovaná zaplatenie kúpnej ceny nepreukázala, v jej tvrdeniach sú rozpory ohľadne pôvodu údajných peňazí na zaplatenie kúpnej ceny ako aj nejasnosti ohľadne motivácie si vôbec vozidlo kúpiť (ods. 21 a 22 zrušovacieho uznesenia). Namietol, že svedok R.. V. Š. je absolútne nedôveryhodný vzhľadom na príbuzenský vzťah k žalovanej s tým, že žalovaná na pojednávaní 08. 03. 2017 potvrdila, že mu neodovzdala peňažné prostriedky, z čoho vyplýva, že peniaze, ktoré zaplatil predávajúcemu boli jeho vlastné a nie peniaze žalovanej, avšak s jeho procesným útokom sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku riadne nevysporiadal, čo činí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným.

3.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko odvolanie je nedôvodné v celom rozsahu. Uviedla, že žalobca opomenul špecifikovať, ako sa ním uvedené odvolacie dôvody prejavili v rámci konania a rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko iba stručne poukázal na závery rozsudku, od ktorých sa podľa jeho názoru prvoinštančný súd odklonil. Poukázala na skutočnosť, že žalobca opomenul zohľadniť, že v rámci konania, ktoré nasledovalo po vrátení veci súdu prvej inštancie došlo na základe vykonaných dôkazov k ustáleniu skutkového stavu, ktorý nad akúkoľvek pochybnosť vyvrátil pravdivosť tvrdení žalobcu s tým, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku podrobne vysporiadal s predloženými dôkazmi, precízne špecifikoval, ktoré skutkové okolnosti považoval za preukázané a následne poskytol zrozumiteľné, logické a konzistentné právne posúdenie veci a správne skonštatoval, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu naplnenia žiadnej zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Uviedla, že bolo preukázané, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla, a že ho nadobudla od pána Š.N., nakoľko žalobca nepreukázal ani tú skutočnosť, že jej peňažné prostriedky na nadobudnutie vozidla poskytol. Zdôraznila, že dôveryhodnosť svedkov navrhnutých žalobcom na preukázanie úhrady kúpnej ceny za vozidlo bola spochybnená, keď okrem zjavných rozporov vo výpovediach svedkov F. F., V. Š. a žalobcu, s ktorými sa súd podrobne vysporiadal a prihliadal na všetky aspekty, ktoré z ich výpovedí vyplynuli. Poukázala na závery znaleckého dokazovania, ktoré sú však v zjavnom rozpore s tvrdením svedka F. F., že pri kúpe auta nevystúpila z vozidla a celú transakciu s predávajúcim vybavil žalobca.

4.

Žalobca, ktorému bolo vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu doručené dňa 21. 01. 2021, sa k nemu nevyjadril.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. júla 2021 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

6.

Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudok zo dňa 15. mája 2015, č. k. 51C/66/2014 - 124, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 27. októbra 2016, č. k. 10Co/428/2015 - 148 z dôvodu, že súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie výlučne na argumentačnej línii žalovanej v konaní vyjadrujúcej sa či už v časti nároku uplatneného žalobcom na vydanie hnutelných vecí, ale aj v časti nároku na zaplatenie istiny 13. 000 eur, titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

8.

Zrušením pôvodného rozhodnutia sa vec vracia do stavu, aký tu bol pred vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto je súd povinný sa v ďalšom konaní nielen riadiť intenciami zrušujúceho uznesenia, ale je zároveň povinný naďalej postupovať podľa procesných predpisov. V konaní odstraňuje vytykané nedostatky ale aj také, ktoré vytykané neboli a ktoré v procesnom postupe zistí a po splnení dôkaznej povinnosti a vyhodnotení dokazovania, rozhodne znovu.

9.

Súd prvej inštancie je názorom súdu vyššieho stupňa (podľa § 391 C. s. p., zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok účinný od 01. 07. 2016) viazaný a je povinný ho rešpektovať ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak aj pri aplikácii procesných predpisov, iba pokiaľ sa pri novom rozhodovaní nezmenia poznatky o skutkovom dejí prejednávaneho prípadu natoľko, že na nový skutkový základ veci, nie je aplikácia právneho názoru odvolacieho súdu už možná.

10.

Prvoinštančný súd sa po zrušení jeho v poradí prvého rozsudku týmto zákonným postupom dôsledne riadil a dospel k správne právnemu záveru, že žalobca v konaní dôkazné bremeno neunesol.

11.

Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobcu domáhajúceho sa uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 13. 000 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že za žalovanú zaplatil kúpnu cenu za motorové vozidlo továrenskej značky Z. XXX H., S.O.: Z. XXX J..

12.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že požiadavka, aby súd v civilnom sporovom súdnom konaní vychádzal zo skutočného stavu veci je vyslovená tak v Ústave SR, ako i v jednotlivých ustanoveniach Civilného sporového poriadku a vyjadruje základnú zásadu občianskeho súdneho procesu, t. j. zásadu materiálnej pravdy, ktorá znamená to isté, ako zásada objektívnej pravdy. Je totiž procesnou požiadavkou, aby poznatky súdu o skutočnostiach boli v súlade s objektívnou realitou, pričom pojem skutočný stav veci je totožný s výrazom rozhodné skutočnosti. Pre poznávaciu činnosť súdu o skutočnostiach dôležitých pre rozhodnutie, teda i pre procesné dokazovanie sú vždy nutné tvrdenia o takých skutočnostiach a vyplýva z toho, že sa v procese dokazuje súdu pravdivosť tvrdenia o takých skutočnostiach, o ktorých sa súd dozvedá z prednesov strán sporu, z vykonaného dokazovania, ako i inými možnými spôsobmi, pričom zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú) s tým, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

13.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že bolo povinnosťou žalobcu bez akýchkoľvek pochybností v konaní preukázať, že mu voči žalovanej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. preukázať, že plnil za žalovanú to, čo podľa práva mala plniť sama, teda, že za žalovanú zaplatil kúpnu cenu za motorové vozidlo, hoci ju mala zaplatiť žalovaná (skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka).

14.

Skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka je totiž naplnená za predpokladu, že ten, kto plnil inému (poskytol mu plnenie, ktoré má majetkovú hodnotu), túto povinnosť nemal a plnil namiesto toho, kto bol na toto plnenie povinný (t. j. namiesto dlžníka), pričom medzi subjektmi, medzi ktorými došlo k plneniu bolo zrejmé, že sa plní za iného, keď nie je rozhodujúce, či plnenie bolo poskytnuté so súhlasom dlžníka, ale nesmie ísť o situáciu, že bolo plnené proti jeho vôli. Predpokladom je, že prijatím plnenia veriteľom, zanikol dlh dlžníka a dlžník, za ktorého bolo plnené, sa tak stáva obohateným na úkor toho, kto za neho poskytol plnenie jeho veriteľovi (uspokojil veriteľovu

pohľadávku, príp. len sčasti), t. j. obohatený tak získava majetkový prospech v okamihu, keď zanikol jeho dlh.

15.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie za účelom odstránenia rozporov skutkových tvrdení oboch strán sporu nariadil v konaní znalecké dokazovanie, pričom znalecký posudok č. 8/2019 konštatoval, že podpis na Kúpnej zmluve zo dňa 06. 04. 2013 predloženej V. Š. nie je pravým podpisom žalovanej a znalecký posudok č. 11/2020 po preskúmaní podpisu na Kúpnej zmluve zo dňa 06. 04. 2013, ktorú predložili obe strany sporu dospel k záveru, že je pravým podpisom žalovanej, a preto správne prvoinštančný súd na závery znaleckého posudku č. 8/2019 neprihliadal a vychádzal zo záverov znaleckého posudku č. 11/2020, ktorý skúmal pravosť podpisu žalovanej na Kúpnej zmluve, ktorú predložili obe strany sporu.

16.

Podľa § 191 C. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu.

17.

K odvolacej argumentácii žalobcu, že nebol v konaní povinný preukazovať vlastníctvo k finančným prostriedkom, ale získanie bezdôvodného obohatenia žalovanou, je nutné uviesť, že práve bezdôvodné obohatenie žalovanej sa žalobcovi v konaní preukázať nepodarilo, nakoľko z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom, ktorý dodržiav svoj povinnosť zisťovať v konaní materiálnu pravdu, skúmal všetky okolnosti rozhodné pre bezpečný záver o tom, ktorá strana sporu uhradila kúpnu cenu za motorové vozidlo, t. j., či žalobca vlastnými finančnými prostriedkami alebo žalovaná požičanými a voľným zhodnotením všetkých dôkazov, ktoré v konaní vykonal, dospel k správne právnemu záveru, že pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu výrazne oslabil výsledok znaleckého posudku č. 11/2020, ktorý znegoval svedecké výpovede F. F. (žalovaná peniaze žalobcovi nedala, z auta ani nevystúpila a nebol pri tom, keď žalobca podpisoval kúpnu zmluvu) a V. Š., ktorý tvrdil, že kúpnu zmluvu podpísal a kúpnu cenu 13. 000 eur vyplatil žalobca.

18.

K námietke žalobcu v podanom odvolaní, že svedok R.. V. Š. (švagor žalovanej) je absolútne nedôveryhodný vzhľadom na príbuzenský vzťah k žalovanej s tým, že žalovaná na pojednávaní 08. 03. 2017 potvrdila, že mu peniaze neodovzdala, odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že svedok je alebo nie je so žalobcom alebo žalovaným v určitom spoločenskom vzťahu, ktorý môže byť priateľský alebo nepriateľský, sama osebe nemôže ešte byť všeobecne podkladom pre záver súdu, že týmto svedkom nemožno veriť. Otázkou zaujatosti svedka, s ktorou súvisí povinnosť súdu uvažovať z tohto hľadiska o tom, či takzvaný predpojatý svedok hovorí pravdu alebo nie, so zreteľom na povinnosť súdu zisťovať materiálnu pravdu, treba vždy skúmať z hľadiska všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností rozhodných pre bezpečný záver o tom, či svedok hovorí alebo nehovorí pravdu.

19.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že zákon pripúšťa každý prostriedok, ktorý je nositeľom informácie dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej, s výnimkou takých prostriedkov, ktoré neboli získané zákonom predpísaným spôsobom alebo dovoleným spôsobom. Je povinnosťou súdu, aby pri zisťovaní skutkového stavu aj z úradnej povinnosti prihliadol ku všetkým okolnostiam rozhodným pre vyhoviecie alebo zamietnutie žaloby a to je možné iba vtedy, ak súd starostlivo a svedomite skúma všetky dôkazné prostriedky tak jednotlivo, ako aj v ich celku a na základe výsledkov takého dokazovania potom aj dovodí záver o tom, ktoré skutočnosti a z akých dôvodov pokladá za dokázané alebo nedokázané.

20.

V posudzovanej veci žalobca dokazoval dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie istiny 13. 000 eur výpisom zo svojho účtu dňa 02. 04. 2013 (štyri dni pred uzavretím kúpnej zmluvy na motorové vozidlo) a svedeckými výpoveďami F. F. F. V. Š., F. Ž. M. O.B. R.. V. Š., od ktorého si mala požičať sumu zodpovedajúcu kúpnej cene za dané motorové vozidlo, a preto aj v súlade s právnym záverom uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol v poradí prvý rozsudok v tomto spore zrušený (uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. októbra 2016, č. k. 10Co/428/2015 - 148), bol súd prvej inštancie povinný vyhodnocovať navzájom si odporujúce dôkazy, ktoré strany sporu v konaní navrhli, a nakoľko ako už odvolací súd uviedol vyššie, pravdivosť tvrdení svedkov, ktorých navrhol v konaní vypočuť žalobca, bola znegovaná znaleckým dokazovaním, keď žalobca iba preukázal, že si dňa 02. 04. 2013 zo svojho účtu vybral sumu 11. 000 eur, správne prvoinštančný súd uzavrel, že aj žalovaná preukázala, že disponovala požičanými financiami na kúpu motorového vozidla a žalobca pravdivosť svojich tvrdení bez pochybností nepreukázal.

21.

K námietke žalobcu v podanom odvolaní, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je zmätočné, nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné, odvolací súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi na vykonanie dôkazov alebo hodnotením dôkazov. Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie odôvodnil napadnutý rozsudok spôsobom zodpovedajúcim ust. § 220 ods. 2 C. s. p., keďže je z neho zrejmé, ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav a ako vec právne posúdil, a teda aj právny dôvod zamietnutia žaloby s tým, že odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za správne, z dôvodu ktorého ani nebolo potrebné v odvolacom konaní zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

22.

Odvolací súd považuje zároveň za potrebné uviesť, že žalobca síce v odvolaní uviedol aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), avšak k týmto odvolacím dôvodom nič bližšie neuviedol, a preto sa nebolo možné s nimi v odvolacom konaní zaoberať, nakoľko pokiaľ strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosti), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada, a v zmysle § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva. Navyše,

v posudzovanej veci súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu riadne zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj dostatočným spôsobom odôvodnil, odvolací súd preto existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. a rovnako ani odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) C. s. p. nezistil.

23.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakoval svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, a keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané žalobcom v odvolaní a odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

24.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).